

[Christmas Møller.]

kort Citat. I „Göteborgs-Posten“ for den 14. Juli i Aar er der en Korrespondance fra Bladets til Nordslesvig udsendte Medarbejder. Han overværer et Møde, og efter et Møde af det tyske Mindretal, hvor Dyrsløge Jens Møller talte, refererer den udsendte Medarbejder en Ordveksling med Jens Møller saaledes:

„I siger“, siger Korrespondenten, „at Grænse spørgsmaalet ikke er løst, fordi Tyskland ikke har erkendt det, men“ — spørger Korrespondenten videre — „hvis Hitler nu skulde sige, at Grænsen skal gaa, som den gaar, fra Flensborg Fjord til List Dyb, er I saa fornøjede?“

„Ja!“ — „Maa jeg skrive det?“ — „Ja“, svarer Jens Møller, „vi vil ikke have en Versailles-Grænse, det er alltsammans“ — det er det hele, eller hvorledes man nu vil oversætte det. Efter dette Interview, som altsaa er gengivet i det svenske Blad den 14. Juli, har Hitler fremsat den Udtalelse, jeg før nævnte, om, at han ikke har flere territoriale Krav i Europa, og derfor burde Grundlaget være til Stede for, at enhver Diskussion herom hørte op.

Men hvordan det nu gaar med dette, saa maa vi alle være klar over, at Grænsekampen nationalt, sprogligt og kulturelt fortsat vil bølge frem og tilbage. Vi har taget vor Stilling i Nordslesvig, og den lader vi os ikke røkke fra, men vi staar ogsaa urokkelig fast paa Kravet om, at vore Landsmænd Syd for Grænsen faar Ligestilling i deres Opholdsstat. Eksempel paa Eksempel har vi i den sidste Tid faaet paa smaaligt Chikaneri og økonomisk Forfølgelse Syd for Grænsen.

Dette Mindretal har haarde Vilkaar nok i Forvejen, socialt og kulturelt. Hele det danske Folk staar bag Landsmænds Kamp Syd for Grænsen for Kultur, Sprog og Hjemstavnsret.

Jeg skal derefter vende mig til nogle Spørgsmaal indadtil og lige angive for det høje Ting den Stilling. Det konservative Folkeparti paa disse Omraader vil indtage. Jeg skal begynde med at gøre et Par enkelte Bemærkninger om Forfatningsspørgsmaalet. Det er jo ikke mange Bemærkninger, der hidtil er fremsat herom, og det er ogsaa ganske naturligt, at man afventer den Førstebehandling, som utvivlsomt ogsaa angaaende dette Spørgsmaal kommer meget snart.

Jeg ønsker her at fastslaa, at denne Sag er ikke behandlet anderledes end andre Sager, som kommissionsbehandles. For de Partier, der har været repræsenteret i Kommissionen — det gælder i hvert Fald

for mit Parti —, er Forholdet dette, at vi igennem de fem Fjerdingaar, i hvilke Kommissionen sad, naturligvis paa ethvert Tidspunkt har holdt vort Parti nøje underrettet om Forhandlingernes Forløb, og Stillingen er da i Dag den, at det Standpunkt, man har indtaget i Kommissionen, ogsaa naturligvis her paa Rigsdagen er Partiernes Standpunkt. Det gælder jo ogsaa Partiet Venstre; jeg synes, at den Tale, det ærede Medlem Hr. Brorsen holdt, i et og alt dækkede de Betænkninger, som det ærede Parti har afgivet i Forfatningskommissionen.

Stillingen er altsaa ganske klart og ligetil den, at den højtærede Statsminister har bragt Forfatningsforslaget frem paa Rigsdagen som Regeringens Forslag, vidende, hvorledes de enkelte Partier staar over for det. Men hvis man heri vil lægge, at det ikke vil være muligt at skabe en Forhandling paa Rigsdagen angaaende Forslaget, saa siger jeg, at dette har naturligvis aldrig været Meningen. Man vil fra alle Sider forhandle den Sag paa nøjagtig samme Maade, som man forhandler andre Kommissionssager, der kommer med et Flertal til Rigsdagen; anderledes kan det begribeligvis ikke være. Men vi har ogsaa Lov til at sige, at Stillingen snart maa være den, at der gives Besked, om man vil være med til at arbejde paa det Grundlag, der foreligger, eller man ikke vil det.

Jeg vil gerne videre i denne Forbindelse have Lov til at sige, at den Kritik, som fra adskillig Side er rettet mod Forfatningsforslaget, kan jeg jo komme tilbage til under Forfatningsforslagets første Behandling, og den synes mig i øvrigt, selv om den er fremsat fra høj juridisk Side, ikke at være af en saa lødig Art, at der kan være Grund til at ofre saa forfærdelig mange Bemærkninger derpaa. Kun paa et enkelt Omraade ønsker jeg saa hurtigt som muligt at gøre nogle faa Bemærkninger om Kritikken. Det er om den gamle Grundlovs § 85, Forslagets § 82. Den Kritik, som her fra juridisk Side er rettet mod Forslaget, er efter min Opfattelse fuldkommen urimelig. Jeg kan ikke engang sige, at det drejer sig om en Ordfortolkning, for hvis det drejer sig om dette, er Fortolkningen forkert. Men det, der staar i Grundlovens § 85, i det nye Grundlovsforslags § 82, det, der har været Meningen, det, som de tre samarbejdende Partier kraftigt har villet sige just i vor Tid, er, at der er visse Goder, som er af en saadan Karakter, at de er nær forbundne med Hensyn til, hvad vi forstaar ved Menneskeret, og at dem kan selv et Flertal ikke ændre. Det er det, man har villet sige, det er en Fane,